

Matka Karjalaan ja Vienan Kemiin 1.-4.6.2018

Mukana olivat lisäksi Olavi ja Eeva Raassina.

Lähdimme täältä Valtimolta aamulla ani varhain eli seitsemän jälkeen Olavin - melkein tuliterällä - autolla. Rukoilimme siis erityisen hartaasti varjelusta myös autolle. Karjalan tiet kun ovat edelleen normalnakunnossa! Rajan ylitys kävi uskontoasiain viisumilla erittäin mallikkaasti. Rajalla ei siis tullut mitään ongelmia. Matkamme eteni siis kohti Tiiksaa ja Kotskomaan rauhallisen letkeästi. Pieni pysähdys rahanvaihdon vuoksi Kostamuksessa sujui vanhalla rutiinilla. Vain pankkitili oli hieman hakusassa, ei siis entisessä paikassa. - "Tiki" lähellä eli samassa rakennuksessa se kuitenkin oli. Pankki paikkaa muuttaneena merkitsee vain sitä, että uudistuksia tehdään naapurimaassakin. Pankin vastaava johtaja tervehti ystävällisesti samalla kun tarkasti sähkömiesten sisällä tekemää työtä. Kaikki oli siltäkin osin kunnossa. Sähkömiehet poistuivat ja valot pankissa "rapottivat". Me vaihdoimme valuuttaa ja matkamme jatkui.

Kotskoman tiellä ovat vielä jarruosuudet kuten ennenkin. Rahat olivat kuulemma loppuneet ja tien teko jatkunee ensi vuonna. No, hyvää tietä on kuitenkin jo pitkälle. Murmannin tietä sen sijaan taitavat federaation puolesta kohentaa joka kesä, mutta onhan sillä tiellä ankara kulutuskin... Suuret rekat ja muikin liikenne jauhavat asfaltin pintaa talvet ja kesät. Sadat ja taas sadat kilometrit taittavat monesti kiireessä, paineessa ja vaarallisiakin ohituksia tehden. Mekin saavuimme aikanaan Kemiin kääntyvälle tielle ja Kemska-hotelli Mosse-kadulla oli auki. Olavi ja Eeva varasivat yöpaikat. Siellä oli näin alkukesästä tilaa aivan riittävästi. Väliin taisivat olla ainoat "turistit" koko hotellissa. Matkamme jatkui vielä kohti kaupunkia. Raisa odotteli jo murginan kanssa. Vain yksi pakollinen ja tavanomainen pysähdys eli rautatien ylityskohta hidasti matkaamme. Tavarajuna puksutteli kotoisasti jälleen pitkin rataa ja silloin on autoilijoilla mahdollisuus lepuuttaa hermoja ja laskea vaikka junan vaunuja 1,2,3,4,5...10...20...30...50 jne. Tällä kertaa junan mentyä aukenivat puomit ja autojono nytkähti liikkeelle. Pian olimme Raisan tutussa kodissa.

Seuraavana aamuna oli varauduttava ison Galinan Dima-pojan hautakummun äärelle. 40 päivää Diman kuolemasta oli kulunut. Galina ja Ira odottivat hautausmaan portilla. Liityimme joukkoon ja astelimme hiljakseen hautausmaan käytävää. Mitä erilaisimmat muistomerkit ja niihin taidokkaasti painetut kuvat kertoivat mm. vainajan ammasteista, harrastuksista jne. Tähän hautausmaahan on kemiläisiä vuosien mittaan haudattu satoja ja taas satoja. - Vanha hautausmaa on rämettyssä aivan kaupungin kupeessa, mutta tämä hautausmaa on myös mielenkiintoinen nähtävyys. Tässä taannoin olivat karhutkin tallustelleet hautakivien välissä. Olivatpa jääneet oikein katsomaan, kun elävät ihmiset seurasivat heidän touhujaan! Poliisitkin olivat tulleet karhuoperaation keskelle.

Katsellessamme hautakiviä tavoitimme puhuttelevaa lähihistoriaa, mutta Diman hauta oli nyt varsinainen matkamme etappi. Olavi piti hyvän puheen muistellen hänelle tuttua Dimaa, mutta myös puhuen, lohduttaen ja neuvoen hän kohdisti sanansa lralle ja äiti-Galinalle. - Näin oli varmaan tällä kertaa kokoonpanomme tarkoitettu, ajattelin siinä haudan äärellä seisossani. Laulettuamme ja rukoiltuamme otimme vielä muutamia valokuvia "muistiksi" ja kutsun saatuamme ajelimme Galinan kotiin "Rabotselle" ruokapöydän äärelle.

Diman haudalle menossa. Kuva Raassina

Lähdettyämme Galinan kodista saimme kutsun käydä vilkaisemassa Iran kotia. Dima oli tulipalon jäljiltä ehtinyt tehdä sisäremontin ja erityisesti sitä piti käydä katsomassa. Pidimme rukoushetken ja innostimme Iraa tulemaan seuraavan päivän jumalanpalvelukseen. Ja Ira lupasi tulla. Jäi hyvä mieli meillekin.

Rabotsella käynnin jälkeen saimme luvan pistäytyä Ninan luona välikylässä. Hartaasti halusimme rukoilla helpotusta Ninan kipuihin, joita hänellä näyttää olevan aivan riittämiin. Hän iloitsi kuitenkin, kun naapuri oli ehtinyt laittaa hänen pihamaansa kasvamaan. Jumala antakoon Ninankin iloksi suotuisat ilmat ja hyvän kasvun. - Kemissä ja Karjalassa olikin satanut meillekin toivottua vettä! Luonto oli rehevä ja kaunis. Illan mittaan käväisimme vielä Hilman rauhallisessa kodissa. Hilma oli varannut keitetyt kartoskat ja kaikki höysteet meitä syöttääkseen. Hyviltä maistuivat. Oli mukava tavata jälleen. Iltarukouksen jälkeen palasimme majapaikkoihimme.

Su-aamuna Olavi keräsi meidät ajoissa kirkolle jumalanpalvelusta varten. Siten oli minunkin hyvä valmistella pyhäkoulu ja Eevan harjoitella uruilla päivän virret. Sitten tuli myös Vladimir-pastori Olgansa kanssa. Seurakuntalaisia meidän kanssa taisi olla noin 17. Hyvä niinkin, sillä lupaushan on, että siellä missä kaksi tai kolme on koolla, niin siellä Hän on luvannut olla kanssamme. Jumala on uskollinen lupauksissaankin. Kaikki meni hyvin ja "padargit" eli lahjat kainalossa hyvästelimme seurakuntalaisia Jumalanpalveluksen päätteeksi. Vielä asetuttiin yhteiseen kuvaan kuin kuninkaallinen perhe. Jumalanpalveluksen jälkeen Ira ja Vladimir kohtasivat toisensa rakentavalla tavalla. Vladimir toivotteli Iran tulemaan takaisin seurakuntaan ja mekin matkalaiset toivomme niin.

Itse sain iloita myös pyhäkoululapsista, joista kaksi tulivat halaamaan ja tervehtimään tuttua "dievuskaa" jo ennen pyhäkoulun alkua. Pyhäkoulun raamatunkertomuksen otin pyhän teemasta: "Katoavat ja katoamattomat arvot" eli meidän kielessä katoavista ja katoamattomista

Pyhäkoululaiset pastoreiden kanssa Kemin kirkon alttarin äärellä. Kuva Raassina

aareista oli kysymys. Eeva laulatti lapsia ja Vladimir-pastorikin tuli mukaan säestäen kitarallaan. Lapset osasivat hyvin useat laulut ja innoissaan jatkoivat laulujen etsimistä. Vladimirin aikana kirkosta on siis muodostunut pyhäkoululaisten olohuone, jossa vietetään aikaa yli varsinaisen pyhäkoulun. Hyvä niin, paikka on tullut tutuksi ja mieluiseksi lapsillekin! Toivoo seurakunnan kasvusta siis on.

Pyhäkoulun jälkeen pyysimme Vladimiria ja Olga ruokailemaan kanssamme, jotta myös Vladimir ja Olavi saisivat leppoisasti tutustua paremmin toisiinsa ja keskustella asioista. Sivusta katsottuna vaikutti hyvältä tämänkin palaveri pitsoineen ja höystöineen! Tie kun vie miehen sydämeen edelleenkin vatsan kautta...

Raisan luona joimme vielä iltatsaijut ja kahvit. Sitten levolle muistelemaan tätä reissua ja sen antia. Maanantai-aamuna lähdimme takaisin paluumatkalle ja paluumatkalla kävimme mielenkiintoisessa datsakylässä. Siellä viettää kesäisin aikaa Segesan seurakuntalainen miehensä kanssa. Mökki oli vanha ja koko kylällä erikoinen historia. Metsän keskellä, viiden kilometrin päässä nykyiseltä Kotskoma-tieltä, oli aikoinaan tämän datsakylän paikalla toiminut kylä vankileiripaikkana, ilman kaltereita. Siellä elävät ihmiset eivät saaneet poistua kylältä! Liekö karhut olleet jo silloin vartioina, kuten nykyisin datsakylän asukkaille ne riittävän usein ovat näyttäytyneet. Niin, että viiden kilometrin matka jalkaisin metsän läpi päätielle vähän pelottaisi. - Hyvä siellä näyttää olevan kuitenkin datsalaisten kesällä olla ja elää. Perunat ja juurikasvit kasvavat metsän keskellä olevissa peltotilkkuissa. Naapureitakin on ja kähkösetkin voivat kukahtaa. Emme kuitenkaan tulleet ihaillemaan luonnon ihmeellisyyksiä vaan tulimme tervehtimään Viktoria, joka oli halvaantunut, mutta jo aika hyvin toipunut siitä. Kehotuksen sanoja ja yhteistä rukousta hänkin sai kuulla ja aineksia iäisten asioiden pohtimiseenkin. Se olikin matkamme tarkoitus sillä datsakylällä.

Sitten matkamme jatkui kohti kotia. - Rukajärvellä pistäydymme sen verran, että kävin Maikkia tervehtimässä "pertissä". Olisi keittänyt tsajut, mutta nyt meillä ei ollut siihen "aikoa". Rukouksissa saa häntäkin muistaa... Tiksassakin pistäydymme Veeran pikkaraisessa kodissa ja lauloimme virren ja sitten matkamme jatkui. Kostamuksesta haimme kiireesti konfehtoja, minä Elyn juhliille ja Olavi ja Eeva rippikouluvierailulle.

Sitten nopeasti rajaa kohti. Hyvin meni ylitys ja kotimaan puolella oltiin. Tasaista vauhtia tulimme sitten ohi Kuhmon Valtimon tielle, josta osa on vielä soratietä - kuin Karjalassa. Ja niinpä yks kaks keskellä tietä ollut melkoinen kivenmurikka ponnahti lähes uuden auton pohjaan. Siinä matkatunnelmat vähän vaimeni ja Olavia harmitti, mutta vahinko mikä vahinko. Tuollaisen matkan jälkeen remontti ei liene muiltakaan kuskeilta niin harvinainen, mutta eihän ne matkatunnelmaa kohotakaan. Yön meidän pihamaalla asuntovaunussa nukuttuaan Olavi ensi töikseen kävi tarkastuttamassa autonsa pohjan lähimmässä remonttipajassa. Korjattavaa kuulemma on, mutta onneksi pystyivät jatkamaan matkaa. Sellaista on Karjalan matkailu. Kiitollisuus kuitenkin jäi siitä, ettei pahempaa sattunut! Olavia ja Eevaakin siunaten sekä Elyä kiittäen lopetan tämän raporttini tällä kertaa.

Innostuneena ja siunaten
Raili

Paluumatkalla pistäydyimme Rukajärvellä sen verran, että kävin Maikkia tervehtimässä "pertissä". Kuva Raassina